

מארי מתניתין, עד דיתפקו כל חוליות
שבשדרה, ושדרה איהו לולב, אם נפרצו עליו
פסול, פגוונא דא צריך דלא יפסיק בתמני סרי
ברכאן דצלותא, דאינון לקבל ח"י נענועין
דלולב.

במה דאוקמוהו מארי מתניתין, אפילו נחש
פרוץ על עקבו לא יפסיק, בגין דח"י
עלמין איהו דאחיד בין יהו"ה אדנ"י, פגוונא
דא יאהדונה"י, דסליק לחשבן אמ"ן, ובגין
דא אפילו נחש פרוץ על עקבו לא יפסיק,
פשהוא כורע בפרוץ, ומה דאתמר אבל עקרב
פוסק, בגין דהא אוקמוהו (ויקרא יח ה) וחי בהם,
ולא שימות בהם.

ועוד כל הפורע פורע בפרוץ, הא אוקמוהו
דצריך לכלול ביה עשר ספירן, דאינון
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאינון כ' מן פרוץ פתר,
ר' ראשית חכמה, ב' תרין ההי"ן שכינתא
עלאה ותתאה, ו' שית ספירן, הא עשר,
ובגיניה אתמר (בראשית יד ט) וברוץ א"ל עליון
וגומר, ויתן לו מעשר מפל, יוסף בגין דזכה
לצדיק ח"י עלמין, דביה צריך למסגד בכל
ספירן לגבי שכינתא, זכה להאי חלמא, הדא
הוא דכתיב (שם לו ט) והנה השמש והירח
וגומר, ונביא דסליק להאי דרגא, שמשא
וסיקרא וככביא ומזלי, כלהו יתבין ביה נביעו
בנשמתיה, ורוח דנבואה לאתנבאה מפלהו,
והאי איהו משתחוים לי, דמפלהו נחית ליה
נבואה, ומפלהו אתפלילת נשמתיה, והאי
איהו אגרא דאלין מארי דקומה.

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא,
ואינון מארי דרועין, ואמרין אדנ"י
שפתי תפתח, מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין
דופקים בפתח, והם בעלי הזרועות, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח. מיד נכנסים שומרי השערים

שמונה עשרה ברכות שכלולות
בח"י העולמים, וזהו שתקנו
בעלי המשנה עד שיתפקו כל
החליות שבשדרה, והשדרה היא
לולב, אם נפרצו עליו פסול,
כמו זה צריך שלא יפסיק
בשמונה עשרה ברכות התפלה,
שהם פגוד שמונה עשר נענועים
של הלולב.

כמו שבארוהו בעלי המשנה,
אפלו נחש פרוץ על עקבו לא
יפסיק, משום שח"י העולמים
הוא שאחוז בין יהו"ה אדנ"י,
כמו זה: יאהדונה"י, שעולה
לחשבון אמ"ן, ומשום זה, אפלו
נחש פרוץ על עקבו לא יפסיק,
פשהוא כורע בפרוץ, ומה
שנאמר אבל עקרב פוסק, משום
שהרי פרשוהו וחי בהם, ולא
שימות בהם.

ועוד, כל הפורע פורע בפרוץ,
הרי פרשוהו שצריך לכלל בו
עשר ספירות, שהם יו"ד ה"א
וא"ו ה"א, שהם כ' מן פרוץ
פתח, ר' ראשית חכמה, ב' שתי
ההי"ן, שכינה עליונה ושכינה
תחתונה, ו' שש ספירות, הרי
עשר, ובשבילו נאמר וברוץ א"ל
עליון וגומר, ויתן לו מעשר
מפל. יוסף משום שזכה לצדיק
ח"י העולמים, שבו צריך
להשתחוות בכל הספירות אל
השכינה, זכה לחלום הזה. זהו
שפתוב והנה השמש והירח
וגומר. ונביא שעולה לדרגה
הזו, השמש והלבנה והכוכבים
והמזלות, כלם נותנים בו נביעה
בנשמתו, ורוח של נבואה
להתנבא מפלם, וזהו משתחוים
לי, שמכלם יורדת לו נבואה,
ומכלם נכללת נשמתו, וזהו
שכרם של בעלי הקומה הללו.
הרי אלה יוצאים, והנה אחרים

ואומרים, רבון העולם, הרי בעלי הזרועות דופקים בפתח. קול יוצא ואומר, הרי אותם בעלי הזרועות בקשר של תפלין ובעטוף של מצוה, שנאמר בהם וישמו על שכם שניהם, כמו ששם ויפת, שנאמר בהם ויקח שם ויפת את השמלה וגומר, וערות אביהם לא ראו. הערוה היא מהצד של חם, וזהו יצר הרע, שמחמם את גופו לדבר ערוה (עברה) ומגלה עריות בעולם, שהוא מצד של נחש הקדמוני, שנאמר בו ארוך אתה מפל הבהמה, ומשום שזהו מצדו, אמר ארוך כנען וגומר.

ועוד אלו בעלי המתנות, שעושים גמילות חסדים עם השכינה שהיא עניה, שהם פתוח תפתח, נתון תתן, העניק תעניק וכו', עשרה הם, והרי פרשוהו החברים בעלי המשנה, ואלו הם ידי נדיבים מצד של האבות, שנאמר בהם נדיבי עמים וגומר, ידי פתוחות בותרנות לעניים, שהם צדיק וצדק שגומלים עמהם בגלות גמילות חסדים, בתורה שנתנה מימין ומשמאל. זהו שכתוב יומם יצוה יהו"ה חסדו ובלילה שירה עמי, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שמשניהם נתנו. זהו שכתוב מימינו אש דת למו.

ועוד, רבון העולם, קבל את הדורון שלהם, שהיא מתנה טובה שעולה עליהם, שנאמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושפת שמה, אלו הם שהיו עושים צדקה עמה, שהיא צ' תשעים אגנים, ד' ארבע קדשות, ק' מאה ברכות, ה' חמשה חמשי תורה. מיד וידי

אדם (יחזקאל א ח) דאינון חסד וגבורה, הווי נפקין מאדם דאיהו עמודא

רבון עלמא הא מארי דדרועין קא דפקין לפתחא, קלא נפיק ויימא, הא אינון מארי דדרועין בקשורא דתפלין, ובעטיפו דמצוה, דאתמר בהון וישמו על שכם שניהם, פגוונא דשם ויפת, דאתמר בהון (שם ט כג) ויקח שם ויפת את השמלה וגומר, וערות אביהם לא ראו, ערוה איהי מסטרא דחם, ודא איהו יצר הרע, דמחמם גופיה לדבר ערוה (ג"א עברה), וגלי ערין בעלמא, דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני, דאתמר ביה (שם ג יד) ארוך אתה מפל הבהמה, ובגין דהאי איהו מסטרוי, אמר (שם ט כה) ארוך כנען וגומר.

ועוד אלין אינון מארי מתנן, דעבדין גמילות חסדים עם שכינתא דאיהי עניא, דאנון (דברים טו יא) פתוח תפתח, נתון תתן (שם י). העניק תעניק וכו' (שם יד). עשרה אינון, והא אוקמוהו חבריא מארי מתניתין, ואלין אינון ידי נדיבים מסטרא דאבהן, דאתמר בהון (תהלים מד ו) נדיבי עמים וגומר, ידין פתיחן בותרנותא לגבי עניין, דאינון צדיק וצדק, דגמלין עמהון בגלותא גמילות חסדים, באורייתא דאתיהיבת מימינא ומשמאלא, הדא הוא דכתיב (שם מב ט) יומם יצוה יי' חסדו ובלילה שירה עמי, אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, דמתרוייהו אתיהיבו, הדא הוא דכתיב (דברים לג ב) מימינו אש דת למו.

ועוד רבון עלמא, קבל דורונא דלהון, דאיהי מתנה טובה דסלקא עלייהו, דאתמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושפת שמה, אלין אינון דהווי עבדין צדקה עמה, דאיהי צ' תשעים אגנים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכאן, ה' חמשה חמשי תורה, מיד וידי אדם (יחזקאל א ח) דאינון חסד וגבורה, הווי נפקין מאדם דאיהו עמודא

דְּאִמְצַעִיתָא, לְקַבְּלָא דוֹרוּנָא דְלַהוּן, וַיְהִי בֵּין לֵיהּ לְמַלְפָּא, דְּאֵלִין דְּלֹא עֲבָדִין גְּמִילוּת חֲסָדִים עִם שְׂכִינְתֵיהּ בְּגִלוּתָא, וְאִינוּן קִמְצָנִין לְגַבְהַ, דוֹרוּנָא דְלַהוּן לְכַלְפָּא אֶתְמַסֵּר, וְדוֹרוּנָא דְשְׂכִינְתָא צְרִיף לְמַעְבַּד בְּגִינְהּ מַהֲהוּא חֲבִיב דְאִית לֵיהּ, (דף ק"ז ע"ב) פְּמָה דְאוּקְמוּהוּ מְאָרִי מְתַנִּיתִין, וְאֶהְבֵּת אֶת יְיָ וְגוֹמֵר (דברים ו ה). בְּהֵהוּא דְאִיהוּ חֲבִיב עֲלֵךְ, בְּהֵהוּא זְמַנָּא פְּמָה חִיוּן פְּתַחִין יְדִיָּהוּ, דְאֶתְמַר בְּהוּן (יחזקאל א ח) וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת פְּנֵיֶיהֶם, יְהִי דוֹרוּנָא לְנִשְׁמַתָּא דְהֵהוּא בַר נֶשׁ, מִפְּמָה מִתְּנֵן טְבִין, מִפְּמָה דְרַגִּין דְנִבּוּאָה, וְעַל פְּלַהוּ יְהִיבַת לֵיהּ שְׂכִינְתָא מִתְּנֵן, דְאֶתְמַר בְּהּ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְּנַת חֵלְקוּ, בְּגִין (קהלת ג יג) דְמִתַּת אֱלֹהִי"ם הִיא, וְהֵהוּא דְאֶתְמַר בֵּיהּ (תהלים קמ"ט טז) פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ וְכוּ', יְהִיב לֵיהּ פְּמָה מִתְּנֵן טְבִין, וּפְרַנְסָה לְנִשְׁמַתֵּיהּ וּלְגוּפֵיהּ, וְכַלְהוּ דְעֵאלִין, כַּד נִפְקִין מִבֵּי מַלְפָּא, יְהִיבִין תְּלַת פְּסִיעֵן לְאַחֲוָרָא, דְלֹא חֲזָרִין פְּתַפְיֵיהוּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְלִית דוֹרוּנָא חֲבִיבָא קָדָם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּדוֹרוּנָא דְשְׂכִינְתָא.

אָדָם, שֶׁהֵם חֲסֵד וּגְבוּרָה, הֵיוּ יוֹצְאִים מֵאָדָם שֶׁהוּא הַעֲמוּד הַאֲמִצְעִי לְקַבֵּל אֶת הַדּוֹרוּן שֶׁלָּהֶם, וְנוֹתְנִים אוֹתוֹ לְמַלְךְ. שְׂאֵלוּ שְׂלֹא עוֹשִׂים גְּמִילוּת חֲסָדִים עִם שְׂכִינְתוֹ בְּגִלוּת, וְהֵם קִמְצָנִים אֵלֵיךְ, הַדּוֹרוּן שֶׁלָּהֶם נִמְסָר לְכָלֵב, וְאֶת הַדּוֹרוּן שֶׁל הַשְׂכִּינָה צְרִיף לַעֲשׂוֹת בְּשִׁבְלֵהּ מֵאוֹתוֹ חֲבִיב שֵׁשׁ לוֹ, כְּמוֹ שְׂבֹאֲרוּהוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, וְאֶהְבֵּת אֶת יְהוָה וְגוֹמֵר, בְּאוֹתוֹ שֶׁהוּא חֲבִיב עֲלֶיךָ. בְּאוֹתוֹ זְמַן פְּמָה חִיוּת פּוֹתַחוֹת יְדִיָּהוּ, שְׁנֵאֲמַר בְּהֵם וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת פְּנֵיֶיהֶם, נוֹתְנֹת דּוֹרוּן לְנִשְׁמָה שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם מִפְּמָה מִתְּנֹת טוֹבוֹת, מִפְּמָה דְרַגּוֹת שֶׁל נְבוּאָה, וְעַל כֵּלֵם נוֹתְנַת לוֹ הַשְׂכִּינָה מִתְּנֹת, שְׁנֵאֲמַר בְּהּ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְּנַת חֵלְקוּ, מִשׁוּם שְׂמִתַּת אֱלֹהִי"ם הִיא, וְאוֹתוֹ שְׁנֵאֲמַר בּוֹ פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ וְכוּ', נוֹתֵן לוֹ פְּמָה מִתְּנֹת טוֹבוֹת וּפְרַנְסָה לְנִשְׁמַתוֹ וּלְגוּפוֹ, וְכֵלֵם שְׁנִכְנְסִים, כְּשִׁיּוֹצְאִים מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, נוֹתְנִים שֶׁלֹּשׁ פְּסִיעוֹת לְאַחֲוֹר, שְׂלֹא מִחֲזִירִים כְּתַפְיָהֶם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאִין דּוֹרוּן חֲבִיב לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדוֹרוּן שֶׁל הַשְׂכִּינָה. אֲשֶׁרִי אוֹתֵן זְרוּעוֹת שְׂמַעְלוֹת אוֹתָהּ אֵלָיו, תְּפַלִּין עַל יְדֵיהֶם וְעַל רֵאשִׁם. אֲשֶׁרִי אוֹתֵן רַגְלִים וְגוֹף וַיְדִים וְכָל אֵיבָר וְאֵיבָר, שְׂבוּ עוֹלָה דּוֹרוּן לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאִין דּוֹרוּן חֲבִיב לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ הַדּוֹרוּן שֶׁל הַשְׂכִּינָה. אֲשֶׁרִי הָאֵיבָר שְׂעוֹשָׂה בּוֹ מִצְוָה לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂבַגְלָלָהּ יוֹרֵד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשֵׁרוֹת כָּל אֵיבָר שֶׁלוֹ, וְעַל הָאִישׁ הַזֶּה מְכַרְזִים לְמַעְלָה, תְּנוּ כְבוֹד לְדַמּוֹת הַמֶּלֶךְ. (כאן חָסַר וְהוּא בְּתִיקוּנֵים).

בְּרִישׁ הוֹרְמָנוּ דְמַלְפָּא, בּוֹצִינָא דְקַרְדִּינוֹתָא, בְּרִישׁ רְצוֹן הַמֶּלֶךְ, הַנִּיצוּץ הַקָּשָׁה, לֹא לְבֵן וְלֹא אָדָם וְלֹא יָרַק וְלֹא שָׁחַר כָּלֵל, וְהַמְנוּרָה הַזֹּאת

לא חוור וְלא סומק וְלא ירוק וְלא אוּפם כָּלל. וְהאי בּוֹצִינא אִיהוּ קוּ הַמְדָה, דְּאִיהוּ אֶתְלַבֵּשׁ בְּאַוּרָא, וְכד אִיהי בְּאַוּרָא. אִיהי סְתִימָא וְלא אֶתְחַזִּיא כָּלל, וְכד אֶתְפְּשֻׁטת לְאַתְגְּלִיא, נְפִיק מֵהאי אֲוִירָא נְקוּדָה חָדָא, וְמָה דְאַשְׁתָּאֵר אִיהוּ אֹר, וְהאי אִיהוּ אֹר קְדָמָא דְעוּבְדָא דְבְּרֵאשִׁית, הָדָא הוּא דְכְתִיב (בראשית א ג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אֹר, יְהי י' אֲוִיר, וְרָזָא דָא לְחַכְמֵי לְבָא אֶתְמַסֵּר. (דף לו ע"ב).

תקונא תמני סרי

וְהאי נְקוּדָה בְּתַר דְאַתְפְּשֻׁט מֵהאי אֹר, אֶתְלַבֵּשׁת בְּגוּוֹנִין אַרְבַּע בְּהִיכְלָא עֲלָאָה, וְמאי אִיהי בּוֹעֲלָה אֶתְמַר (משלי כד א) בְּחַכְמָה יִבְנֶה בַּיִת, וְרָזָא דְהאי נְקוּדָה אִיהי מְדִיד חֲמֵשׁ גּוּוֹנִין, וְעֲלִיָּהוּ אֶתְמַר (ישעיה מ יב) מִי מְדַד בְּשַׁעְלוּ מִים וְדָא א, וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תִּכְן וְדָא א, וְכָל בְּשָׁלִישׁ עֶפְר הָאָרֶץ וְדָא א, (ג"א א), וְשָׁקַל בְּפָלְס הַרִים וְדָא א, וְגִבְעוֹת בְּמֵאזְנִים וְדָא א, דָּא סָלִיק בְּאַוּרָא, וְדָא אֲזִיל לְצַפּוֹנָא, וְדָא לְדְרוּמָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (קהלת א ו) הוֹלֵךְ אֶל דְרוֹם וְסוֹבֵב אֶל צַפּוֹן, תֵּרִין אֶתְרִינִין סוֹבֵב סוֹבֵב לְגַבֵּי מִזְרַח וּמַעֲרָב, דְּאִינוּן כְּלָהוּ נְקוּדֵי כְּגִלֵי יַמָּא, דָּא סָלִיק וְדָא נְחִית.

וְאִינוּן כְּחוּטָא חוּוּרָא דְעֵינָא, דְּאִיהוּ אֶסְחָר עֵינָא, וְכְחוּטָא יְרוּקָא וְאוּכְמָא וְסוּמְקָא וְתַכְלָא, אֲלִין גְּלַגְלִין כְּלָהוּ סְחָרִין לְהֵהוּא נְקוּדָה, וְאִיהי מְדָה לְכָלְהוּ, אִיהי בְּאַרְבַּע, וְסָלְקָא בְּעֶשֶׂר, וְרָזָא דְמֵלָה יְהוּ"ה יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, אֲלִין אִינוּן אַרְבַּע גּוּוֹנִין דְסָלְקִין בְּעֶשֶׂר, וְאִינוּן כְּלָהוּ לְהַבִּיּוֹת אֲשִׁיּוֹת, וְעֲלִיָּהוּן אֶתְמַר (דברים ד כד) כִּי יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ אֵשׁ אֹכֵלָה הוּא, שְׁבַע אִינוּן מֵהאי עֶשֶׂר, וְאִינוּן לְקַבֵּל שְׁבַע רְקִיעִין, וְאִינוּן שְׁבַע סְפִירָאן, וּבֵין כָּל חַד וְחַד חֲמֵשׁ מָאָה שְׁנִין,

היא קו המדה, שהוא מתלבש באויר, וכשהיא באויר, היא נסתרת ולא נראית כלל, וכשמתפשטת להתגלות, יוצאת מהאויר הזה נקדה אחת, ומה שנשאָר הוא אור, וזהו האור הראשון של מעשה בראשית. זהו שכתוב ויאמר אלהים יהי אור. יהי י' אויר, וסוד זה נמסר לחכמי הלב.

תקונא תמני סרי

והנקדה הזו, אחר שהתפשטה מהאור הזה, התלבשה בארבעה גונים בהיכל העליון, ומה היא? ב, ועליה נאמר בחכמה יבנה בית. וסוד הנקדה הזו, היא מודדת חמשה גונים, ועליהם נאמר מי מדד בשעלו מים, וזה א, ושמים בזרת תכן, וזו א, וכל בשליש עפר הארץ, ודא א (ג"א א), ושקל בפלס הרים, וזו א, וגבעות במאזנים, וזה א. זה עולה באויר, וזה הולך לצפון וזה לדרום. זהו שכתוב הולך אל דרום וסובב אל צפון. שני אחרים סובב סובב אל מזרח ומערב, שכל הנקודות הן כמו גלי הים, זה עולה וזה יורד. והם כחוט הלבן שבעין, שהוא סובב את העין, וכחוט ירק ושחר ואדם ותכלת, אלו הגלגלים, כלם סובבים את הנקדה הזו, והיא מדה לכלם, היא בארבע, ועולה בעשר, וסוד הדבר - יהו"ה, יו"ד ה"א ו"ו ה"א, אלו הם ארבעה גונים שעולים בעשר, והם כלם להביות אשיות, ועליהם נאמר כי יהו"ה אלהינו אש אכלה הוא. שבע הם מהעשר הזה, והם כנגד שבעה רקיעים, והם

חד וחד חמש מאה שנים,